MUAVEZETEYN SÛRELERİ

- 113 -

FELÂK SÛRESİ

Mushaf'taki sıralamaya göre kitabımızın 113., Nüzûl sıralamasına göre 20., Mufassal sûreler kısmının on beşinci grubunun on birinci sûresi olan Felâk sûresi, Mekke de nâzil olmuştur. Âyetlerinin sayısı 5'dir.

"Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla"

Hamd yalnız ve yalnız âlemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur. Salât ve selâm Allah'ın Rasûlü'ne, O'nun pâk aile halkına ve ashabına olsun. Rabbimiz bizden kabul buyur. Çünkü sen her şeyi işitensin, her şeyi bilensin.

"Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla"

Kitabımıza birbirinden müstakil iki ayrı sûre gibi yerleştirilmiş olmakla birlikte gerek geliş zamanları ve gerekse muhtevalarının aynı olması münâsebetiyle bu iki sûreye ***"Muavezeteyn"*** yâni kendileriyle Allah'a sığınılan sûreler, sığınma sûreleri ismi verilmiştir.

İmâm Beyhakî ***"Delailü'n-Nübüvve"***de der ki, bu iki sûre bir arada nâzil olmuştur. Ve isimleri de ***"Muavezeteyn"***dir.

Sûre ile ilgili hadislerden bazıları şunlardır:

Müslim'in rivayet ettiği bir hadislerinde Rasulullah efendimiz:

"Bu gece misli görülmemiş âyetler indirildi bana," der ve onların Felâk ve Nâs sûreleri olduğunu söyler."

Ukbe bin Amir'in rivâyetinde de yine Allah Resûlü şöyle buyurur:

"Korunanların en kıymetli korunağı olanı haber vereyim mi?" "Evet" dediler. O da, Felâk ve Nâs sûrelerini okudu."

Tirmizî'nin aktardığı bir başka rivayette de şu konu anlatılmaktadır:

"Rasulullah her bir namazın arkasında bu iki sûrenin okunmasını emreder ve kendisi de okurdu. Rasulullah her yatağına girişinde bu iki sûreyi ellerine okur sonra da tüm vücuduna meshederdi. Hz. Ayşe'ye de bunu emretti."
(Buhârî, Fezailu'l Kur'an 14)

Sûrelerin konusu Mekke'de dâveti gün geçtikçe çığ gibi büyü-yen Rasulullah efendimize ve beraberindeki Müslümanlara karşı Mek-keli müşrik ve müstekbirlerin muhalefetlerinin had safhaya ulaştığı, Kâfirûn sûresinin gelişiyle de artık mü'minlerle uzlaşma ümitlerinin bit-tiğini anlayan müşriklerin bütün güçleriyle Müslümanların üzerine çul-landıkları, Müslümanların adım adım takip edildikleri, ben Müslüma-nım diyen birisinin âdeta işkenceye adaylığını

koyduğu bir dönemde, Kâfirûn sûresini tanımaya çalışırken de demeye çalışmıştım bu sûrey-le onların taptıklarına tapınılmayacağı, onlardan kesin çizgilerle ayrılı-nacağı, küfrün şirkin ve müşriklerin ve kâfirlerin kesinlikle reddedile-ceği ilân edilince her ev Allah'ın Resûlüne düşman kesilmişti. Her ev-den, her aileden Rasulullah efendimize ve beraberindeki mü'minlere beddualar yükseliyordu. Ölsün! Yansın! Kahrolsun! Yok olsun! diye insanlar beddualara ve düşmanlığa başlamıştı. İşte böyle bir dönemde, kendisine ve beraberindeki bir avuç Müslüman'a düşmanlıkların, saldırılarının had safhaya ulaştığı Rasulullah efendimize ve onun yolunun yolcularına Allah bu iki sûresiyle kendisine sığınmayı emretti.

Gözden, göz değmesinden korunması için Rabbimiz peygam-berimize bu sûreleri indirmiştir diye de bir rivâyet vardır. Mekkeli müş-rikler Rasulullah'ın dâvetinin önünü alamayınca çeşitli çareler araştır-dılar. Ona nasıl zarar verebileceklerini, Onun önüne nasıl geçebile-ceklerini, nasıl susturabileceklerini düşünüp araştırdılar. Bir süre riya-zata çekilip, gözlerin bakışını keskinleştirip göz değmesiyle Rasulul-lah efendimizin işini bitirmeyi denediler. Hatta rivayetlere göre böyle ehl-i riyazattan göz değmesi güçlü olduğuna inandıkları adamları ge-tirtip nazarlarıyla peygamberin işini bitirmeyi bile denemişlerdir. İşte onların bu tuzaklarına, bu hilelerine karşı Rabbimiz bu sûreleri indire-rek peygamberinin bu sûrelerle kendisine sığınmasını emretti denili-yor.

Kur'an-ı Kerîm'in başka yerlerinde de görüyoruz ki böyle bir durumda Rabbimiz Hz. Mûsâ'ya kendisine sığınmasını emretmekte-dir. Sihirbazlar karşısında peygamberinin kendisine sığınmasını em-retmektedir Rabbimiz. Bundan anlıyoruz ki peygamberleri böyle bir durumda kalınca Allah onlara taavvüzü (sığınma) emretmektedir. Bir tehlike ile, bir düşmanlıkla, bir sihirle karşı karşıya kalan elçilerinden kendisine istiaze (sığınma) istemektedir. Müslümanlar da aynı durum-da kalınca elbette onlar da aynı şeyi yapacaklardır. Sûrelerin âyetle-rini tanımaya başlayınca inşallah istiazenin ne demek olduğunu, nasıl gerçekleştirileceğini demeye çalışacağım.

Sûrelerin geliş zamanı konusunda Medenîdirler, Mekkî'dirler diye iki görüş vardır. Kimileri Medenî, kimileri de Mekkî olduklarını söylemişlerdir. Detaya girmek istemiyorum, âlimlerimizden bazıları sûrelerin geliş dönemi Medine'dir diyorlar. Medine'de Rasulullah has-ta oldu da bunun üzerine geldi deniyor.

Sahâbenin büyük bir kısmı da Mekkî'dir diyor. Fakat biz biliyo-ruz ki daha önce inen bir sûre bir başka ihtiyaç gereği sonradan bir daha inebilir. Ya da daha önce inmiş olan bir sûreyle alâkalı daha sonra bir başka zaman, bir başka ihtiyaca binaen bir daha okunma emri verilebilir. Böylece insanlardan kimileri

bu okuma emrinden do-layı bu sûrenin o anda indiği kanaatine kapılabilir. İşte Mekkî ve Me-denî ihtilaflarında bu tür sebepler etkili olmaktadır.

Her ne kadar bu sûreler Medine'de Rasulullah'a yapılan bir si-hir sonucu gelmiştir, sihre bağlı olarak inmiştir denmişse de, yâni sû-relerin inişiyle sihir hadisesi arasında böyle bağ düşünülmüşse de ba-kıyoruz ki burada, bu sûrelerde sihirle alâkalı sadece bir tek âyet var-dır. Sihrin dışında başka konular da anlatılmaktadır.

Bu sûrelerle gündeme getirilen Rasulullah efendimize sihir ya-pılıp yapılmadığı konusuna gelince, bu konuda da kısaca bir kaç söz söyleyelim inşallah. Rasulullah'ın başının şiddetle ağrıdığına, hanım-larının yanına gitmediğine dair rivâyetler var. Rivâyetlere bakılırsa Ra-sulullah efendimize bir sihir yapılmıştır. Nitekim A'râf sûresinin anlat-tığına göre Hz. Mûsâ (a.s)'a da sihirbazların sihri tesir etmiştir. Yâni Allah'ın elçisi sihirbazların ortaya attıkları sihir numaraları karşısında ipleri yılan gibi görmüş, etkilenmiş ve bu yüzden de korkmuştur. Ra-sulullah da tıpkı onun gibi bir beşer ve elçidir, binaenaleyh ona da sihir yapılmıştır. Lâkin o kendini kaybetmemiştir. Bu onun Risâletini, peygamberlik yönünü etkileyecek bir noktaya gelmemiş, sadece bir can sıkıntısı olmuştur o kadar. Mevdûdî bu konuyla alâkalı bu hadise onun beşerî yönünü ilgilendiriyordu ama peygamberlik yönünü asla ilgilendirmiyordu diye bir izah tarzı getirmiştir. Ama ben bunu anla-makta ve kabul etmekte gerçekten güçlük çektim.

Çünkü peygamberin peygamberlik yönü, insani yönü diye bir ayırım benim anladığım İslâm'a göre caiz değildir. Zira öyle olsaydı hayatında onun peygamber olmadığı bir zaman ve dönem kabul et-memiz gerekecekti. Meselâ bir işi beşerî yönüyle yapmıştır, binaen aleyh bu beni ilgilendirmez demek lâzımdır. Yâni eğer peygambere iki şahsiyet, iki kimlik izafe edecek olursak, onun bir beşerî yönü, insan-lık yönü, bir de Risâlet yönü, peygamberlik yönü, örneklik yönü, yani bizi bağlayan yönü vardır diyecek olursak o zaman onun hayatında bizi bağlamayan, bizi ilgilendirmeyen şeyler de var demek zorunda kalacağız ki bu hiç de tutarlı değildir. Çünkü aynı anda bir beşer ve bir elçi olan Rasulullah efendimizin hangi yaptıkları, hangi söyledikleri onun beşerî yönüydü, hangileri Risâlet yönüydü? Bunu bilmemiz de asla mümkün değildir. Yâni bir örnek olarak onun hangi sözlerini ve fiillerini bir beşer olarak gerçekleştirmiştir ki bizi ilgilendirmez diyelim, hangilerini de bir peygamber olarak yapıp söylemiştir ki bunlar bizim için bağlayıcıdır diyeceğiz? Kıstasımız ne olacak bu konuda? Kim be-lirleyecek bunun sınırlarını?

Eğer Rasulullah efendimiz bir söz söylerken, bir amel işlerken üzerine özel bir peygamberlik cübbesi giyip: Ey insanlar! Dikkat edin! Şu anda bir peygamber olarak konuşuyorum! Şu anda bir peygamber olarak amel işliyorum!

Bunlar sizin için bağlayıcıdır. Biraz sonra üze-rindeki o cübbeyi çıkarıp: Ey insanlar, şu anda da peygamberlikten beşerliğe döndüm! Şu anda bu yapıp konuştuklarımı da bir insan ola-rak yapıp konuşuyorum! Dikkat edin bunlar sizi ilgilendirmez! Bunlar din dışıdır! Bunlar kulluk dışıdır! Bu söylediklerimi ve yaptıklarımı sa-kın ciddiye almayın! Diye bir açıklamada bulunsaydı, yâni bunun sı-nırlarını tespit buyurmuş olsaydı o zaman hiçbir itirazımız olmazdı. Ama yok öyle bir şey.

Bu biraz da insanların laiklik anlayışından kaynaklanıyor gibi. Yâni bir insana iki şahsiyet, iki kimlik izafesi hiç de hoş değil. Zaten o vahiy alırken de beşerdi, vahiy beklerken de beşerdi. Hayatının her hali kontrol altındaydı. Yâni Rasulullah efendimiz vahiy alırken insan-lıktan çıkıyor, ya da vahiy bittikten sonra peygamberliği terk ediyor değildi. Sürekli Allah kontrolünde bir beşer ve aynı zamanda bir pey-gamberdi o. Peki hiç yanlışı olmamış mı? Elbette bir beşer olarak yanlışı olmuşsa Allah onu düzeltiyordu. Onun yaptıklarının tamamı bi-zim için din olduğundan, bizim için bağlayıcı olduğundan Rabbimiz onların yanlış bir şekilde bize ulaşmasını istemediği için hemen bir uyarı ayet göndererek yanlışını düzeltivermiştir. Eğer onlar gerçekten bizim için başlayıcı bir din olmasaydı ne gerek vardı ki Rabbimiz on-ları düzeltsin? Bunlar da öyle çok değildir. Tüm hayatında 8, 10 iş var düzeltilmiş. İbni Übey'in cenaze namazını kıldırması, Ümmü Mektu-m'u azarlaması, hanımlarına küserek onlara yaklaşmamaya yemin et-mesi, savaştan kaçanların mâzeretlerini kabul etmesi gibi sayılı me-seledir...

Evet rivâyetlerin sıhhatine bakılırsa bu iki sûre Medine'de bir sihir hadisesi üzerine değil, Mekke'de Rasulullah efendimizin sıkıntılı döneminde gelmişlerdir. Ama demin de ifade ettiğim gibi Mekke'de inen bu iki sûreyi Medine'de de o durumda kalan Allah'ın Resûlüne bir daha okuması emredilmiştir. Ve bu sihir üzerine Allah'ın Resûlü bu sûrelerle Allah'a sığınmıştır.

Sahâbenin âlimlerinden olan İbni Mes'ud efendimiz Felâk ve Nâs sûrelerinin Kur'an'dan olmadığını, bunların kendileriyle Allah'a sığınılan birer dua olduklarını iddia etmiştir. Hani ***"Allah'a sığınırım de!"*** diyorum sana, sen de yine ***"Allah'a sığınırım de"*** di-yorsun ya işte bundan ötürü İbni Mes'ud efendimiz bunlar âyet değildir, duadır demiştir. Olabilir, İbni Mes'ud efendimiz yanılabilir, zira o bir insandır.

Veya Mekke'de onun olmadığı, duymadığı bir ortamda nâzil olmuş olabilir bu sûreler. Zaten sahâbe tek tek bizim için örnek değildir. Sahâbe toplum olarak bizim için örnektir. Böyle diyen bir sahâ-beye karşı sahâbe toplumunun tavrı neyse bizim için bağlayıcı olan odur. Meselâ sahâbeden içki içenler de olmuştur. Bu sahâbe tek başına bu haliyle bizim için örnek olamaz

ama içki içen bu Sahâbeye karşı öteki Sahâbe toplumunun tavrı bizim için örnektir.

Evet İbni Abbas efendimizin bu sözüne karşılık öteki sahabe-ler bu iki sûrenin Allah'tan gelme birer sûre olduklarını ortaya koymuşlar, Hz. Osman efendimizin mushafında da yer almış ve ittifak hâ-sıl olmuştur tamam bizim için işte bu bağlayıcıdır diyoruz. İbni Mes'ud efendimizin hareket noktası olan sûrelerin başındaki bu ***"Gul"*** Keli-melerinden bunların vahiy olduğu, kelâmın Allah'a ait olduğu ve Al-lah'ın kelâmını gönderirken dilediği biçimde gönderme yetkisine sahip olduğu anlaşılmaktadır. Bu iki sûre üzerinde icma vaki olmuş ve bu-güne kadar namazlarda hep okuna gelmiştir.

Buhârî Nas sûresinin tefsirinde Zir Bin Hubeybin, Übey bin Kâb'a bu ***"Gul"*** ifadesinin mânâ ve hikmetini sorunca onun şöyle de-diğini rivâyet eder: ***"Gul"*** mü diyeceğiz? Nasıl mı diyeceğiz? Vallahi ben Rasulullah'a sordum, o bana böyle dedi ben de öylece diyorum der. Burada ***"Gul"*** bir emir değil vahiydir. ***"İkra"*** demek gibidir. Oku! Ne okuyayım? O anda oku emri değildir bu vahiyden bir parçadır.

Bir de bundan şunu anlıyoruz: Demek ki sahâbe mâsum değil-dir. Sahâbe-i Kiram efendilerimiz günahsız ve hatasız değildir. Yanıla-bilirler, hata edebilirler. İşte İbni Abbas efendimiz bunun en güzel ör-neğidir. İkinci mesele olarak ta Rasulullah'ın ağzıyla vahyin tebliğini görüyoruz. Üçüncü mesele böyle bir durumda sahâbeyi putlaştırmaya gerek olmadığı gibi, tekfire de gerek yoktur anlıyoruz. Kimse böyle dememiştir zaten İbni Abbas efendimize.

Sûrenin âyetleri üzerinde kısa bir gezinti yapalım. "De ki: Sığı-nırım tanyerini ağartan Rabb'a " (1) "De" emri sadece Resulullah'a değil, bütün mükelleflere şâmildir. Veya "ey Resulüm, kendine ve herkese şöyle dua etmelerini söyle" demektir: "Tanyerini ağartan Rabb'a sığınırım." "Sığınma" fiili, müminlerin bir şeyden korktuklarında bunların şerrinden ancak Allah'a sığınmalarını ifade eder. Hz. Mer-yem, Hz. Nuh, Hz. Musa'nın da dualarında Allah'a sığındıkları başka ayetlerde zikredilmiştir (Meryem,1 8; Hud,1,47; Bakara,67).

Hadis-i şeriflerde de her tehlike ve şerre karşı Allah'a sığınma-ya dair malûmat pek çoktur. Hz. Âişe'nin rivayetiyle bunlardan en meşhuru şöyledir: "Allah'ım cehennemin fitnesinden, zenginlik ve fakirliğin şerrinden sana sığınırım." Felâk'ın manası, yaygın tefsire göre sabah demektir. Araplar, günün doğmasına "felakü's-subh" derler. Yırtmak, yarmak en fazla kullanılan anlamlarıdır. Lügatlerde "felâk" kelimesinin anlamları şöyle belirtilmektedir: Âdemden yarılıp çıkan bütün yaratıklar, tan, sabah, aydınlık, fecr, iki tepe arasındaki düzlük, suçluların hapishanede ayaklarına vurulan tomruk (falaka),

cehennem veya cehennemde bir kuyunun ismi, çanak dibinde kalan süt artığı, ekşiyip kesilmiş süt, subuh, enhar, mutlak yaratma, bütün mahlukatın içinde bulunduğu şeyi yırtarak çıkması, eksik ve muhtaç oluşuyla Rabb'e sığınma zorunluğu.

Bu birinci ayeti tefsir eden ayet şudur: "Taneyi ve çekirdeği yaran şüphesiz Allah'tır. Ölüden diriyi ve diriden ölüyü çıkarır. İşte Allah budur, nasıl yüz çevirirsiniz? Tanyerini ağartan (Fâlikü'l Esbâh) geceyi dinlenme zamanı, güneş ve ayı vakit ölçüsü kılandır. Bu, Azîz ve Alîm olanın nizâmıdır" (En'âm,95-96). "Rabb" Allah'ın sıfat ismidir. Terbiye eden, yetiştiren anlamında kullanılması, sığınma olayının uy-gun düşmesi içindir.

Müfessirlerin çoğunluğu "felâk" kelimesine sabah manasını vererek âyeti şöyle tefsir etmişlerdir: Felâk'da, zulmet sonrasında nur, darlıktan sonra genişlik, kapanmadan sonra açılma manalarına işâret etmek üzere ancak Rabbe sığınarak O'nun bütün şerlerden kurtarıp koruyacağına dair bir ilâhı va'di hatırlatarak havf ve recâyı takviye ve Rabbe itaat ile ona iltica ettiren bir şevklendirme vardır. Felâkın zikri, sabahın kıyamet gününden bir misal olmasıdır ki, ölümün kardeşi olan uykudan uyanılan kabir benzeri evlerden alelacele çıkarak rızık için sabahları yeryüzüne dağılan insanların halini tasvir etmektedir.

"Yaratıkların şerrinden" (2) Bütün yaratıklar şer(kötülük) işle-yebilirler. Allah bütün yaratıkları üzerinde galib olduğundan, bizim bil-mediklerimizi bildiğinden ancak O'na sığınarak, hiçbir şeyin karşı çık-masına güç yetiremeyeceği yüce bir Hakîm'e sığınılmış olmaktadır. Şer kelimesi, zarar, noksan, eziyet, keder için de kullanılır. Hastalık, açlık, savaş ve ölüm, ateşte yanmak, evlâdın ölümü, gibi somut ve âfâkî veya küfür, şirk, her çeşit günah ve zulüm gibi şerlerle her çeşit ruhî ve nefsî olan enfüsî şerlerden Allah'a sığınırım demektir. Bu â-yette genel olarak şerler zikredildikten sonra, en fazla sakınılacak ba-zı şerlere geçilmektedir: "Ve ortalığı kaplayan karanlığın şerrinden,"

(3). "Gâsık" kelimesi de, "felâk" kelimesi gibi birçok mana ile tefsir edilmiştir. Esas manası karanlık demektir. Bunun masdarı olan "gâsak, gusûk, gâsekan" kelimeleri lügatta şiddetli karanlık, dolgunluk, akmak, dökülmek, soğukluk, korkaklık manâlarında verilerek dol-mak, akmak, dökülmek manalarına tekabül etmektedir. Bu suretle gecenin zulmeti hücum edip dolarak pek karanlık olmaya masdar gâ-sak, gâsakan, gûsuk denildiği gibi, ilk koyu karanlığa da isim olarak gâsak denilir ve gâsak felâka tekabül ettirilerek gasaktan felâka, ge-cenin kararmasından sabahın aydınlığına kadar anlamı çıkar. Vâkab kelimesi ise, yüksek yerlerden sellerin aktığı çukurlar, dahil olmak, kaplamak demektir.

Suçlar genellikle gece karanlığında işlenir, şeytan oynayacağı oyunları karanlıkta daha rahat oynar; kuruntu, vesvese, korku ve tasa geceleri kaynaşır. Eziyet verici, zehirli, yırtıcı hayvanlar da gece orta-ya çıkarlar. Anarşistler geceyi bekler, cinayetler genelde geceleri işle-nir. Bu sebeple gecenin şerrinden Allah'a sığınırım. Fecri getiren Al-lah'a. Güneş battıktan sonra her tarafa dağılan şeytanlara karşı ka-ranlık bitinceye kadar çocukların eve toplanması, hayvanların kapatıl-ması bir sünnettir.

Bazı tefsirlerde gâsak, şiddetli zulmet, gecenin şerri olarak alınarak, gece ansızın gelip çatan arıza ve hayalet gibi belâ ve musibetlere teşmil edilmiştir. Bazıları da "gasık"ı kamer (ay) ve ayın tutulması ve kaybolması şeklinde almışlardır. Ay tutulması ve mihak zamanını müneccimler zayıf bulur, sihirbazlar da sihirlerini o zaman icra ederler. Bu manâda şerrin gecenin karanlığında ortaya çıkması kastedilir.

Karanlığın bütün soyut ve somut manalarıyla şerri barındır-ması anlamında, maddî ve manevî şer ve zararların, gam ve kederin de kara talih ve karanlıkla vasıflandırılmasıyla "gecenin şerrinden, yıl-dızların kaybolmasıyla gelen karanlığın şerrinden, kamerin tutulma-sında ve kaybolmasında gelen şerden* Allah'â sığınırım" demektir.
"Düğümlere üfürenlerin şerrinden," (4). Burada "Neffâsâtı fi'l-ukad" ifadesindeki ukad, ukdenin çoğuludur ve düğüm demektir. Nefese; üf-lemek çoğulu neffâse'dir.

Bunu "allâme" kalıbında anlarsak anlamı "çok üfleyen erkek", dişi siğada alırsak "çok üfleyen kadınlar" demektir. Nefese'nin çoğulu "Nüfus ve cemaatler" demekte olabilir, çünkü Araplar nüfus ve cemaat kelimesini dişil (müennes) kullanırlar. Burada düğüme üflemek müfessirlerin çoğuna göre "sihir" demektir. Ayetin anlamı, "sihirbazların şerrine karşı fecri getiren Rabbe sığınırım" olur. Zemahşerî'ye göre ise bunun anlamı, kadınların kurnazlığı ve hileleridir.

Kur'an, sihri küfür saymıştır (Bakara,102). Sihir haramdır ve yedi büyük günahtan (şirk, öldürmek, fâiz, yetim malı yemek, zina ifti-rası, cihaddan kaçmak, sihir) biridir. Neffâsât, üfleyici karılar anlamın-da cadılara veya kadınların hilelerine şâmildir. Mana şudur: İpliklere düğümler atıp onlara üfleyen (tükrükleyen) rukye ve efsun yapan ca-dıların veya nefislerin veya cemaatlerin şerrinden, fitneci kadınlardan, nefsin hayvanî isteklerinden, şehvet ve gadabın şerrinden Allah'a sı-ğınırım. Sihrin aslında bir gözbağcılık olduğu başka ayetlerde açıklan-mıştır. Sihir, şeytânı bir oyun olarak insanları etkiler, korkutur. Sihrin şerrinden Allah'a sığınırım demekle Felâk ve Nâs surelerini okumak sihre karşı durmak demektir.

"Ve hased eden hasetçilerin şerrinden" (5). Hased, Allah'ın bazı kullarına lütfettiği nimetler karşısında kıskançlık duygularına ka-pılarak o kulların bu nimetlerden mahrum olmasını dilemektir. Bu şer bir niyet ve fiildir. Hasetçinin şerrinden Allah'a sığınırım. Sahih ha-dislerde Hz. Peygamber'in yatarken İhlâs, Felâk ve Nâs surelerini o-kuyarak ellerinin içine üflediği sonra başından ve yüzünden başlaya-rak üç defa elinin eriştiği kadarıyla bütün vücudunu sıvazladığı bil-dirilmiştir. Müslümanlar da onu her şeyde örnek aldıkları gibi bu sün-nete uymuşlar, beş vakit namazlarda Muavvizeteyn okumuşlar ve Al-lah'a emrettiği şekilde bütün şerlerden sığınmışlar ve Allah onları şer-lerin her çeşidinden korumuştur.

Evet bu mukaddimeden sonra sûrelerin âyetlerini inşallah tek tek tanımaya başlayalım.

Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla

1. "Ey Muhammed! De ki: Felâkın Rabbine sığınırım. 2. Yaratıkların şerrinden. 3."Bastırdığı zaman karanlığın şerrinden. 4. Düğümlere nefes edenlerin (büyücülerin) şerrinden. 5. Haset ettiği zaman hasidin şerrinden.

Buradaki ***"gul"*** ifadesi ifade ettiğimiz gibi:

a. Bir emir değil, vahyin bir parçasıdır.

b. Kur'an'ın Allah'tan geldiğinin beyanı ve tescilidir. Çünkü eğer bu âyetler Allah'tan değil de Rasulullah'tan olsaydı, o zaman Ra-sulullah efendimizin kendi kendine ***"De ki"*** demesinin anlamı olmazdı.

c. Bu ***"gul"*** ifadesi bir de kendisinden sonra gelecek mesajın duyurulma emridir. Yani Allah'tan gelen mesajın, Allah âyetlerinin Rasulullah'ın bizzat kendisine ve çevresindeki insanlara duyurma, tebliğ etme emridir. Allah'ın Resûlü, Allah'tan aldığı bu âyetleri önce kendisine, sonra da en yakınlarından başlamak sûretiyle çevresine duyurmak, tebliğ etmek, hem kendisini, hem de çevresini bu âyetlerle diriltmek zorundaydı. Tabi bu emir, Rasulullah'ın şahsında kıyâmete kadar Kur'an'ın muhatapları olan biz mü'minlere de bir emirdir. Öyleyse biz de bu âyetleri kendimize ve ulaşabildiğimiz kadar çevremize diyeceğiz, biz de duyuracağız.

Peki neyi diyeceğiz kendimize? Neyi duyuracağız çevremize?

Felâkın Rabbine sığınırım. Avz, iyaz, istiaze, sığınmak demektir. İstiaze, sığınmak, kendisinden korkulan, kendisine karşı güç yetirilemeyen bir şeyden daha güçlü bir şeye dayanmak, yardım istemek ve onun himayesi altına girmek demektir.

İstiaze hadisesinde üç unsur vardır:

1. Sığınan,

2. Kendisine sığınılan,

3. Kendisinden sığınılan.

Korunan, koruyan ve kendisinden korunulan. Korunan güçsüzdür, korunmaya muhtaçtır, sığınmaya muhtaç olandır. Koruyan, yani kendisine sığınılan, kendisinden korunma talep edilen varlık da güçlüdür. Kendisinden korunulan, sığınılan varlık da şerrinden, zararından korkulandır.

Korktuğu şeyden bir varlığa sığınan, o varlıktan kendisini korumasını isteyen kişi, sığındığı varlığın korunmak istediği varlığa karşı güç yetirebileceğine ve kendisini onun şerrinden koruyabileceğine inanmıştır.

İslâm'da, İslâm inancında kendisine sığınılan varlık, sığınan varlıktan güçlüdür. İslâm'da sığınan mü'mindir, korunan mü'mindir, kuldur; kendisine sığınılan, koruyan da Allah'tır. Çünkü Allah herkesten ve her şeyden güçlüdür. Allah mutlak güç ve kudret sahibidir. Göklerde ve yerde ne varsa hepsinin boyunlarındaki kulluk ipinin ucu elinde olandır Allah. Onun içindir ki mü'min ancak tüm varlıkların sahibi olan Allah'a sığınır, O'na güvenip dayanır.

Şirk inancında ve küfür mantığında ise korunan puttur, koruyan ise o puta tapan insanlardır. Yani sığınan tanrıdır, tanrılardır, sığınılan da kullardır. Put aslında kendisini koruyamayacak kadar güçsüzdür, onu kulları korumaktadır. İşte görüyoruz put yapıyorlar ve onu koruma kanunları çıkarıyorlar.

Veya bir düzen koyuyorlar, tapınıyorlar ona, ama bu düzeni kendi kendisini koruyamayacak kadar güçsüz gördükleri için de onu koruma kanunları çıkarıyorlar. Onu korumayı kendi üzerlerine alıyorlar. Şirk mantığını, küfür mantığını gerçekten anlamak mümkün değildir. Eğer bu put kendi kendini korumaktan acizse niye ona tapınıyorsunuz? Niye onu tapınmaya lâyık görüyorsunuz? Yok eğer gerçekten güçlü birisiyse neden onu korumaya çalışıyorsunuz? Bırakın korusun kendi kendini. Bakıyoruz birileri bir yerlere giderken etraflarında güçlü güçlü korumaları var. Koruduklarının yasalarına tapınıyor adamlar. Bakın bu koruyanların da, korunanların da, tapınanların da tapınılanların da durumlarını anlatırken Rabbimiz Hac sûresinde şöyle buyurur:

"Ey İnsanlar! Bir misâl verilmektedir, şimdi onu dinleyin: Sizlerin Allah'ı bırakıp taptıklarınız bir araya gelseler, bir sinek bile yaratamayacaklardır. Sinek onlardan bir şey kapsa, onu kurtaramazlar; isteyen de, istenen de aciz!"

(Hac 73)

Bakın bu âyet-i kerîmede anlatıldığına göre adamlar tapınmak için put yapıyorlar, onları korumak için odalara koyup kapılarını sıkı sıkı kilitliyorlarmış. Sonra anahtar deliğinden giren bir sinek putun burnundan bir bal parçası koparıp kaçıyormuş. Allah diyor ki o putlar kendi vücutlarından bir sineğin parça koparmasına bile engel olamı-yorlar. Koparan da aciz, koparılan da. Tapınan da aciz, tapınılan da. İşte şirk mantığı. Kendini bile korumaktan aciz, kullarının korumasına muhtaç bir puta tapınıyorlar zavallılar.

Yâsîn sûresinde şöyle buyurur Rabbimiz:

“Allah'ı bırakıp da kendilerine yardımı dokunur diye, başka tanrılar edindiler. Oysa onlar yardım edemezler, ancak kendileri o tanrılara koruyuculuk için nöbet beklerler.”
(Yâsîn 74,75)

Evet bırakın o putlarının, o tanrılarının kendilerini korumalarını aksine onlar onlara gönüllü ordudurlar, diyor Rabbimiz. Aslında korunmaya muhtaç olanlar, koruyanlardan daha zayıftır. Ama:

O Allah ki tüm kullarını koruyandır, kendisi kulları tarafından korunmaya muhtaç olmayandır. O Allah ki, tüm varlıkları, tüm kullarını doyurandır, kendisi doyurulmaya muhtaç olmayandır. Çünkü Allah göklerde ve yerde tek Velî’dir. Tüm varlıklar O’nun velâyeti altındadır. Tüm varlıklar O’nun hıfz u emanındadır.

Bakıyoruz dünyada insanların velî kabul edip, kararlarına boyun büktükleri, kanunlarını uygulamaya çalıştıkları, arzularını yerine getirmeye çalıştıkları insanlar kendilerine bel bağladıkları varlıkları, velâyeti altındaki kullarını, kölelerini, vatandaşlarını korumak, doyurmak ve beslemek şöyle dursun, onlardan korunmak istemek durumundadırlar. Bırakın onları doyurup beslemelerini, bu yapay tanrılar ve tanrıçalar hep kullarından beslenmek durumundadırlar. Kullarını korumak şöyle dursun kullarının korumasına sığınmaktadırlar. Kullarından aman beni koruyun! Aman beni yıkmak isteyenlere karşı beni koruyun! Beni yaşatın, beni ihya edin, beni canlı tutun, beni gündemde tutun diye onlardan korunma talep etmektedirler.

Öyle değil mi? Hiçbir Firavun kullarından, metbularından vergi almadıkça ayakta duramaz. Hiçbir Firavun kullarından destek almadıkça hayatta kalamaz. Hiçbir put kendisine tapınanlardan, kullarından kendisine bir mozole istemedikçe, bir anıtkabir, bir piramit istemedikçe asla tapınılmaya değer görülemez. Hiçbir sistem, bağlılarından oy istemedikçe, kullarından kabul istemedikçe yaşayamaz. Hiçbir kanun, hiçbir yasa, hiçbir yönetmelik, hiçbir âdet, hiçbir töre, hiçbir moda, bağlılarından talep görmedikçe yaşayamaz.

Evet tüm yapay tanrılar, tüm sahte veliler hayatlarını sürdürebilmek için hizmetçilerine, kullarına, metbularına muhtaçtırlar. Kullarına ihtiyacı olmayan, tüm kullarının kendisine muhtaç olduğu velî sadece Allah’tır. O Allah ki kimsenin yardımına, kimsenin desteğine muhtaç değildir.

Evet koruyan Allah’tır. Mü’min sadece Allah’a sığınmalı, sadece O’na güvenmeli, sadece O’ndan yardım dilemelidir. Çünkü kendisine sığınılacak tek varlık Allah’tır.

Felâkın Rabbine sığınırım de. Felâkın Rabbi ifadesinin pek çok manası vardır:

1. Felâk, yarıp çıkaran, çatlatıp ortaya çıkaran anlamınadır. En'âm sûresi bu manayı anlatır:

"Taneyi ve çekirdeği yaran şüphesiz Allah'tır; ölüden diriyi ve diriden ölüyü çıkarır. İşte Allah budur, nasıl yüz çevirirsiniz?"

(En'âm 95)

Bakın sizin sadece kendisine sığınmanız gereken Allah taneyi, çekirdeği, tohumu yaran, çatlatan ve ondan hayat fışkırtandır. Ölüden diriyi, diriden de ölüyü çıkarandır o Allah. Sizin toprağa attığınız ölü bir tohum, ölü bir çekirdek Rabbinizin emri ve izniyle ölülüğünü kaybediyor ve ondan diri çıkarılıyor. Bu olay gerçekten üzerinde düşünül-mezse çok önemsiz bir olay gibi değil mi? Ama Rabbimizin bu âyeti üzerinde uzun uzun düşündüğümüz ve kafa yorduğumuz zaman bunun ne kadar büyük bir hadise olduğunu anlarız.

Söyleyin bakalım Allah'tan başka bu küçücük çekirdekten, hem de ölü bir çekirdekten böyle hayat fışkırtan başka birileri var mı? Allah'tan başka hayat konusunda söz sahibi birileri var mı? Böyle küçücük bir tohumun, küçücük ölü bir çekirdeğin içine koskoca bir ağacı sığdıran başka birileri var mı? Bu ölüden dirilik ve canlılık çıkaracak başka birileri var mı? Küçücük bir spermanın içine koskoca bir insan yerleştirebilecek Allah'tan başka birileri var mı? Bir tek ölü çekirdeğin içine tonlarla meyveyi yerleştirebilecek birileri var mı? Bunu düşününce insan gerçekten bunun çok büyük bir âyet olduğunu ve Allah'tan başka bunu beceren hiç kimsenin olmadığını ve bunu beceren Allah'ın gerçek Rabb ve İlâh olduğunu ve sadece kendisine sığınılması gereken tek varlık, tek velî olduğunu, O'nun dışında her şeyin ve herkesin boş olduğunu anlayabilecektir.

Vakıa sûresinde Rabbimiz bu hususu şöyle anlatır:

"Söyleyin, ektiklerinizi yerden bitirenler sizler misiniz, yoksa Biz mi bitiriyoruz? Dilesek Biz onu çerçöp yaparız, şaşar kalırsınız da şöyle dersiniz: "Doğrusu borç altına girdik, hattâ yoksun kaldık."

Evet Rabbimiz soruyor. Söyleyin bakalım ektiklerinizi yerden siz mi bitiriyorsunuz? Söyleyin bakalım toprağın altına attığınız tohum hakkında ne dersiniz? Onu çıkaran, onu bitiren, onu canlı hale getiren siz misiniz? Onu toprağın altına atmaktan başka ne gibi bir müdahaleniz var sizin? Ne yapabiliyorsunuz bunun dışında? O'nu bitiren Biz değil miyiz? Ona hayat veren Biz değil miyiz? Dilesek Biz onu çerçöp haline getiririz de sizler de üzüntüden ne yapacağınızı bilmez bir vaziyette şaşırıp kalırsınız ve sonunda: "Eyvah!

Yaptıklarımız masrafların tamamı boşa gitti! Bir sürü borç altına girdik! Mahvolduk" diyerek avuç ovalamaktan başka hiçbir şey yapamazsınız.

Evet yararak, çatlatarak hayat veren, yaratan, ölüden diriyi, diriden de ölüyü çıkaran Allah'tır. İndirdiği yağmurla ölü toprağı dirilten, ölü tohumu çatlatan Allah, aynen bunun gibi indirdiği vahiyle de ölü kalpleri diriltir. İndirdiği vahiyle Rabbimiz ölülerden diriler çıkarır, kâfirlerden mü'minler oluşturur. Ya da öldükten sonra kıyâmet günü insanları, sizleri öylece diriltip yeniden hayat verecektir. Şüphesiz ki o her şeye Kâdirdir. Yani iradesini her neye tevcih buyurmuşsa o anında vücuda geliverir.

İşte böyle ölüden diriyi çıkaran Allah'tır. Az evvel anlatılan çekirdek örneğinde olduğu gibi ölüden diriyi çıkarır Allah. Veya ölü bir insandan diriyi çıkarır, diri bir insandan da ölüyü çıkarır. Kâfirden mü'mini, mü'minden de kâfiri çıkarır. Kâfir, Kur'an'ın ifadesiyle ölüdür. Allah'tan, Allah'ın rahmetinden, kitaptan, peygamberden ve bunlar vasıtasıyla Allah'ın yeryüzünde açtığı rahmet kapılarından istifade edemeyen kişi ölüdür. Kalbi çoraktır, kaskatıdır onun. Tıpkı yağmurdan, rahmetten mahrum olan bir toprağın ölülüğü gibi. İşte böyle bir ölüyü mü'min yaparak ondan diriyi çıkardığı gibi, diriden de bir kâfir çıkarabilir Allah. Veya vahiyle tanışamamış bir toplum da ölüdür. Böyle bir toplumu sahâbe toplumu gibi vahiyle tanıştırarak bu ölülerden melekleri bile geride bırakacak diriler çıkarır Allah. Çünkü vahiy rahmettir, peygamber rahmettir.

Veya meselâ Nuh (a.s)'un iman etmeyen oğlu gibi diri ve mü'-min bir babadan ölü bir oğul çıkardığı gibi, Hz. İbrahim'in babası gibi ölü bir kâfirden diri bir İbrahim çıkarabilir Allah. Ya da Zekeriya (a.s) gibi yüz yaşını aşkın birinden üstelik de kısır bir hanımdan Yahya gibi bir diri çıkarır Allah. Veya işte bir zamanlar yok iken var edilen bir mevcudat. Ölüyken, yok iken yeryüzünde hayat sahnesine çıkarılıp var edilen tüm mevcudat. Yoktu varlık, yoktu insanlar, yoktu semalar, yoktu arz, yoktu güneş, yoktu ay, yoktu yıldızlar da yokları var etti Rabbimiz. Yokluktan bir varlılar âlemi çıkardı. Kupkuru topraktan Âdem'i yaratan O'dur. Kupkuru topraktan varlıklara hayat veren O'dur. Var olanları da sonunda öldürerek diriden de ölüyü çıkarıyor Rab-bimiz. Canlı, cıvıl cıvıl, hayat dolu bir insan sonunda ölüyor. Hayat bitiyor. Dipdiri bir güneş batıyor. Yemyeşil bir tabiat ölüm döşeğine yatıyor. Dipdiri hayat fışkıran bir yıldız batıp, kaybolup gidiyor. Dipdiri bir gençlik bitiyor ve nihâyet bir gün gelecek ki tüm hayat bitecek.

İşte böyle bir Allah sizin kendisine sığınmanız gereken tek Rabbinizdir. İşte Rabb olmaya lâyık olan, hayat programı belirlemeye, kullarının hayatına kanun koymaya yetkili olan, sizin boyunlarınızdaki kulluk ipinin ucu elinde olan ve sadece kendisini dinlemeniz gereken Rabbiniz O'dur. Hal böyleyken nasıl

oluyor da O'nu hayatınızda diskalifiye ederek başkalarına sığınabiliyorsunuz? Nasıl oluyor da böyle bir Allah'a kulluk dururken başkalarına kulluk edebiliyorsunuz? Nasıl oluyor da böyle bir Allah'ın kitabını, böyle bir Allah'ın yasalarını bir ke-nara atarak başkalarının yasalarını uygulamaya kalkışıyorsunuz? Tüm dünya birleşse kupkuru bir çekirdekten bir ağaç çıkarabilir mi? Tüm dünya birleşse ölü ve kupkuru bir çöle hayat verebilir mi? Tüm dünya birleşse ayı, güneşi yıldızları yaratabilir, yahut yok edebilir mi? İşte bütün bunları yaratan Allah'tır ve sözü dinlenecek, hatırı kazanılacak, kendisine sığınılacak ve hayat programı uygulanacak yegâne varlık O'dur. Böyle bir Rabbiniz varken ey insanlar neden başka Rabler aramaya, bulmaya ve boyunlarınızdaki ipin ucunu onlara vermeye çalışıyorsunuz?

Yine aynı sûrenin bir sonraki âyetinde de Rabbimiz sabahı yarıp çıkaran olarak kendisini anlatır:

"Tanyerini ağartan, geceyi dinlenme zamanı, güneş ve Ay'ı vakit ölçüsü kılandır. Bu güçlü olanın, bilenin nizamıdır."
(En'âm 96)

Evet gece, gündüz, ay, güneş hepsi de Allah'ın âyetleridir. Hepsinde de ölçülü bir yasa koymuştur Rableri. Bunların hiç birisi tesadüfî değildir. Hiçbirisi oyun ve eğlence olarak var edilmiş değildir. Bunların hepsi Allah'ın koyduğu yasalara boyun büküp teslim olmuşken siz kimin yasalarına boyun büküp teslim oluyorsunuz? Siz kimi Rabb bilip sığınıyorsunuz? Kimin koruması altına girmeye çalışıyorsunuz?

Bakmıyor musunuz? Görmüyor musunuz? Gözlerinizin önünde her gün geceden söküp sıyırarak sabahı yaratan O'dur. Sabahı geceden söküp çıkaran Allah'tır. Rabb ve İlâh olmaya, kullarının hayat programını belirlemeye, kulları üzerinde egemen olmaya lâyık olan Allah, görüyorsunuz ki geceden sıyırarak soyutlayarak sabahınızı çıkarıyor. Toprağın altından toprağı yararak tohumu filizlendirdiği gibi. Ölüden diriyi, diriden ölüyü çıkardığı gibi gecenin karanlıkları arasından aydınlığı söküp çıkarıyor. Eğer Rabbiniz sizin için bunu yapmasaydı kim yapabilirdi bunu? Kim kovabilirdi geceyi ve kim getirebilirdi gündüzü? Kimin gücü yetebilirdi buna? Sizlerin şu anda sığınmaya ve teslim olmaya çalıştığınız yeryüzü tanrıları becerebilir miydi bunu? Yeryüzünde tanrılığa soyunanlar, yeryüzünde egemenlik hakkı bizdedir diyenler, bizim hayatımıza Allah karışmaz diyenler, hayatı biz biliriz, hayatı biz düzenleriz diyerek kendi yasalarını Allah yasalarının önüne geçirmeye çalışanlar üzerinde biraz düşünmemiz gerekmiyor mu?

Acaba bu insanlar doğru mu söylüyorlar? Acaba bu insanların gerçekten yığınlar üzerinde egemenlik hakları var mıdır, yok mudur? Bu konuda beş

dakikalığına bir düşünelim. Allah için bir düşünelim. Acaba bu yeryüzü tanrıları Allah'ın bu âyetlerine ne kadar müdahale edebiliyorlar? Güneşe, aya, geceye, gündüze ne kadar etkililer? Güçleri, kuvvetleri, etkileri nedir bu insanların? Acaba şu anda güneşe söz geçirebiliyorlar mı? Meselâ mesaimiz henüz bitmedi diye beş dakikalığına güneşi durdurabiliyorlar mı? Veya bir beş dakikalığına geceyi uzatabiliyorlar mı? Hani bunu becerebilen birileri varsa onlara da minnet duyup, onlara da sığınıp kulluk yapalım. Eğer bunu becerebilen birileri varsa tamam onların yasalarını da uygulayalım, onları Rabb bilelim, onları da İlâh bilip onların da çektikleri yere de gidelim. Var mı böyle Rabb olmaya, İlâh olmaya lâyık birileri? Yoksa, nasıl oluyor da bu adamlar yeryüzünde insanlara karşı ulûhiyet iddiasında bulunabiliyorlar? Nasıl oluyor da egemenlik bizdedir, hâkimiyet bizdedir demeye çalışıyorlar? Nasıl oluyor da yeryüzü tanrılığına soyunuyor bu adamlar? Nasıl oluyor da Allah'ı hayata karıştırmamaya çalışıyor bu adamlar?

De ki ey peygamberim, sizler de deyin ey peygamber yolunun yolcuları, "biz Felâkın Rabbine sığınırız."

Adem'i yokluktan, insanı ana rahminden, yağmuru bulutlardan yarıp çıkaran, dağları yararak pınarları çıkaran, arzdan tohumları yarıp çıkaran, denizi yarıp ondan kullarını, İsrâil oğullarını sağ salim karşı tarafa çıkaran, bizi karanlıklardan, küfürden, şirkten İslam'ın aydınlığına çıkaran, Müslümanların önüne konulan doğum kontrolü yut-turmacalarını yarıp tüm bu propaganda denizlerine rağmen analarımızı koruyup rahîmlerde boğulmadan bizi sağ salim çıkarıp dünyaya getiren, bizi dinden, imandan etmek için kâfirlerin hazırladıkları tüm eğitim barikatlarını, tüm küfür filelerini yarıp bizi şu anda Müslüman olarak sahil-i selâmete çıkaran, öldükten sonra toprak olup unutulup gitme kahrından kabirleri yararak bizi kurtaran ve nihâyet sonunda da inşallah sıratı yararak, cehennemdeki korkunç kuyulardan geçirerek bizi cennete ulaştıracak olan Rabbimize sığınıyoruz. Hâsılı Felâk ile ne kastedilmişse hepsinin Rabbi olan Allah'a sığınırız. Zaten bundan sonraki âyette gelecek O'nun olan her şeyden O'na sığınırız.

2. "Yaratıkların şerrinden,"

Tüm yaratıkların, tüm varlıkların şerrinden Allah'a sığınırız. Aslında yaratılmış varlıklardaki şerri yaratan, onlara bu konuda izin veren, bunun yasasını koyan da Allah'tır. Ama Allah'ın yarattığı şerlerden Allah'a sığınırız diyerek şerri Rabbimize izafe etmemizi Rabbimiz istemediği için böyle diyoruz. Bu âyette mahlukâtın şerri genel olarak zikredilmiş ama bundan sonraki âyetlerde ayrıca özellikle şunların, şunların şerrinden Allah'a sığınırız diye bazı şerliler önemine binaen bir daha vurgulanacaktır.

Bildiğimiz bilmediğimiz tüm yaratıkların şerlerinden o varlıkların sahibi olan, onların tümü üzerinde egemen olan, söz sahibi olan, onların tümünün ipleri elinde olan Allah'a sığınırız. Maddî, manevi, dünyevî, uhrevî, afakî, enfüsî, ins, cin, şeytan, nefis, hayvanat, haşarat, mikrop, küfür, şirk, nifâk, günah, zulüm, cehennem, ateş, üzüntü, keder, noksanlık, dert vs. gibi içimizden ve dışımızdan gelebilecek her türlü şerden Allah'a sığınırız. Rabbimiz tüm mahlukâtının şerrinden kendisine sığınmamızı, kendisinin koruması altına girmemizi emrediyor.

Evet tüm varlıkların şerrinden Allah'a sığınacağız. Peki varlıkların, yaratıkların bizim için şer, ya da hayırlı oluşunu nasıl anlayacağız? Bu konuda önce şu genel kaideyi bir söyleyelim. Bir varlığın bizimle ilgisi, bir şeyin bizim dünyamızda oluşu eğer bizi cennete götürüyorsa, cennete götürücü bir özelliğe sahipse o varlık bizim için hayırlıdır. Yok eğer bir varlıkla beraberliğimiz bizi cehenneme götürüyor-sa o varlığın hayatımızda varlığı bizim için şerdir. Kadının, erkeğin, babanın, ananın, evlâdın, arkadaşın, eşyanın, evin, arabanın, dükkanın, servetin, paranın varlığı, bizimle beraberliği eğer bizi cennete sevk ediyor, bizim cennetimize sebep oluyorsa, o bizim için hayırlıdır. Ama bunların bizim hayatımızda varlığı bizim cennetimize engelse, o zaman, işte o zaman bunlar bizim için şerdir, bunlardan uzaklaşıp Allah'a sığınacağız.

Böyle genel bir sığınma emrinden sonra Rabbimiz sûrenin bundan sonraki âyetlerinde özellikle de şunlardan, şunlardan bana sığının diyerek sığınmamız gerekenleri anlatacak:

3. "Bastırdığı zaman karanlığın şerrinden,"

Vegab olduğu zaman, kapladığı zaman, girip daldığı zaman, bastırdığı veya battığı zaman karanlığın, gecenin şerrinden de Allah'a sığınırım de. Çünkü gece her şeyi örttüğü için bütün kötülükler gece işlenir. Düşmanlar gece harekete geçerler. Rasulullah efendimizin vü-cudunu ortadan kaldırmayı planlayanlar da onu kimin öldürdüğü belli olmasın diye geceyi seçmişlerdi. İnsanlara zarar verici tüm zararlı hayvanlar da gece harekete geçerler. Onun içindir ki gecenin şerrinden, gece harekete geçen zararlı varlıkların şerrinden kendisine sığınmamızı emretmektedir. Böylece bildiğimiz, bilmediğimiz tüm şerlerden Rabbimize sığınmış oluyoruz.

Buradaki "ğasıkın iza vekab"a insanın içini saran, kaplayan onu tahrik eden şehvettir demişler. Veya insanın ruhuna gam, keder gibi herhangi bir şey ilka eden kara şey, kara sevda demişler. İnsanların ruhlarını karartan, imanlarını yok etmeye çalışan karanlık taraftarı, karanlıktan hoşlanan karanlık dünyanın insanları var ya, onların şerlerinden de Allah'a sığınacağız. Allah'ın nûr olan, ışık olan, aydınlık olan kitabının okunmasına, öğrenilmesine, eğitimine engeller

koyarak insanların dünyalarını karartmaya çalışan kara ruhluların şerlerinden de Allah’a sığınacağız.

İşte Rabbimiz bu ifadesiyle neyi kastetmişse, onların tümünün şerrinden de Felâkın Rabbine sığınırız. Başka?

4. “Düğümlere nefes edenlerin (büyücülerin) şerrinden,”

“Ukde” ip demektir, ***“ukad”*** da ipler demektir. ***“Nefese”*** de üfürmek, üflemek demektir. Neffase de onun çoğuludur. Öyleyse iplere, düğümlere üfürenlerin, üfleyenlerin şerrinden de Felâkın Rab-bine sığınırım de. Âyetin, anlayabildiğimiz kadarıyla birkaç manası var:

1. Âlimlerimiz buradaki ipler üzerine üfüren, düğümler üzerine üfleyenlerden kastın sihirbazlar olduğunu söylemişler. Çünkü sihir unsurları ipler ve bu iplere atılan düğümlerdir. Sihirbazlar iplere düğüm atarak üfürürler. Evet tüm üfürükçülerin tüm sihirbazların şerlerinden kendisine sığınmamızı istiyor Rabbimiz. Nitekim Buhari’nin rivâyet ettiği hadislerinde Rasulullah efendimiz kendisine sihir yapıldığı zaman Cebrâil’in kendisine gelerek bu sûreyi okumasını tavsiye ettiğini anlatmaktadır. Biz de onların şerlerinden Rabbimize sığındığımız zaman onların bize yapabilecekleri hiçbir şey yoktur. Bakara sûresinde, Cin sûresinde cinlerin Allah’a sığınan kişiye yapabilecekleri hiçbir şeyin olmadığı anlatılır.

2. Gönüllerdeki düğümlü azimler, tutkular, mefkureler, hedefler, kuruntular ki, onların şerlerinden de Allah’a sığınacağız.

3. Buradaki ***“Neffasat”*** kelimesi müennes bir kelime olduğu için kadınların cinsel cazibelerinin, hile ve tuzaklarının yüreklere işleyen füsunkar tesiri olduğu söylenmiştir. Öyleyse şu piyasada erkeklerin kalplerine şehvetler üfürerek onları etkileri altına almaya çalışan, insanları baştan çıkarabilmek için şeytanın oltasına solucan olmuş kadınların şerlerinden de Allah’a sığınacağız. Tıpkı sihir gibi onların da erkeklerin azim ve iradelerini etkileme güçlerinin olduğunu, binaenaleyh onların şerlerinden de kendisine sığınmamızı istiyor Rabbimiz.

4. Nefese kelimesinin çoğulu nüfus ve cemaatlerdir. Öyleyse insanlara kendi görüşlerini, kendi gruplarını, kendi ideolojilerini üfleyen, onları Allah’ın kitabı ve Resûlü’nün sünnetinden uzaklaştırarak kendi gruplarına, kendi kitaplarına, kendi anlayışlarına çekmeye çalışan, onların iradelerine düğümler vuran, şunları şunları okumayacaksınız, şunları şunları dinlemeyeceksiniz diyerek onların düşüncelerine ipotekler koymaya çalışan cemaatlerin şerrinden de Allah’a sığınmamız emrediliyor.

5. Veya insanlara küfür ve şirk inançlarını üfürüp onları Allah'a kulluktan koparmaya, kendilerine kul-köle edinmeye çalışan, küfrü ve şirki empoze etmeye, körpe dimağlara pislik üfürerek onları etkilemeye çalışan materyalist eğitim sistemlerinden de hem kendimizi, hem de çocuklarımızı koruyarak Allah'a sığınmamız emredilmektedir.

6. Veya insanlara Allah'ın diniyle uzaktan ve yakından hiçbir ilgisi olmayan resmî bir din empoze etmeye çalışan zalim sistemlerin şerlerinden de Allah'a sığınmamız emredilmektedir.

Önce insanların dine girmemeleri için, insanların kitaplarıyla tanışmamaları için engeller koyuyorlar. Her taraftan kapatıyorlar o yolu. Din eğitimini yasaklıyorlar. İnsanların Kitap ve Sünnet duyma yollarını kapatıyorlar. Böylece insanlara dini duyurmayarak onları Allah yolundan alıkoymaya çalışırlar. İnsanları kitaplarından uzaklaştırmaya çalışırlar. Eğer tüm bu yasaklamalara, tüm bu engellemelere rağmen yine de insanlar Allah'ın diniyle, Allah'ın dininin temel kaynakları olan Kitap ve Sünnetle tanışmaya yönelmişlerse, bu yönelişin önüne geçemeyeceklerini anladıkları zaman da hemen onların karşısına resmî bir din çıkarıp, resmî din dersi programları oluşturup, din dersi kitapları hazırlatıp: "Din mi istiyorsunuz? Din eğitimi almak mı istiyorsunuz? Alın size din! Alın size din eğitimi! Alın size din dersi kitapları!" Diyerek Allah'ın diniyle uzak ve yakından hiçbir ilgisi olmayan din programları sunarlar. Sundukları bu programlarla, empoze ettikleri bu din dışı dinlerle insanların dengelerini bozarlar. İşte burada bunların şerlerinden de Allah'a sığınmamız emrediliyor. Bunlardan da Allah'a sığınacağız inşallah.

Veya kendileri dinden habersiz kimi zavallı hoca efendiler de Allah'ın kulları Kitap ve Sünnete yönelmesinler diye sanki ısrarla Kitap ve Sünneti gündeme getirmeyerek, insanları Kitap ve Sünnete yönlendirmeyerek, ölmüş bir takım salih kişileri öne sürerek, onların anma törenlerini düzenleyerek, onları gündemde tutarak insanların dikkatlerini o noktaya çekmeye çalışmaktadırlar.

Evet böylece insanlara üfürdükleri, empoze ettikleri bu yanlış üfürüklerle insanların dinleriyle, dinlerinin temel kaynaklarıyla tanışmalarını engellemektedirler. Bunların şerlerinden de Allah'a sığınacağız.

Hâsılı insanlara bir şeyler üfürerek, bir şeyler empoze ederek onların ruh ve beden dengelerini bozmaya çalışan her şeyden Allah'a sığınacağız. Meselâ sokakta gayr-i İslâmî kılık kıyafetiyle gençlere şehvet üfürüp onların dengelerini bozmaya çalışanların şerrinden, veya karnı aç bir insana bir şeyler üfürerek onların dengelerini bozmaya çalışan vitrinlerin şerrinden de Allah'a sığınacağız. İhtiyacı olmadığı halde ihtiyacı olmayan ürünleri reklâmlarla insanların

beyinlerine sok-maya çalışanların, böylece insanların ruh-beden dengelerini bozmaya çalışanların şerrinden de Allah'a sığınacağız. Onlar da insanların ruh-beden dengesini bozarlar değil mi?

Meselâ şu anda insanlara küfür ve şirkten başka hiçbir şey empoze etmeyen şeytan vahiylerinin, televizyon programlarının yaptığı bundan başka bir şey değildir. İnsanları Allah'a kulluktan uzaklaştıran, insanlara âhireti unutturan, insanları dinlerinin temel kaynakları Kitap ve Sünnetten uzaklaştıran şeylerin tümünden uzaklaşacağız ve Allah'a sığınacağız. Başka?

5. "Haset ettiği zaman hasetçilerin şerrinden,"

Haset ettiği zaman, yani gönlündeki hasedini açığa vurduğu, hasedini gündeme getirip uygulamaya koyduğu zaman, hasedinin gereğini gerek fiilî, gerek kavlî icra etmek için harekete geçtiği zaman hasidin şerrinden de Allah'a sığınacağız. Yani onu kalbinde saklayarak zararsız halde tutmaktan vazgeçip eyleme geçirmeyi planladığı zaman hasidin şerrinden de Felâkın Rabbine sığınırım de. Artık hasetle gözü dönmüş o kişinin karşısındakine yapamayacağı yoktur. Onun içindir ki hasidin hasedinin gereğini yapmaya yöneldiği anda bizim onun şerrinden kendisine sığınmamızı istiyor Rabbimiz. Çünkü insanların gönüllerinde saklı olanları en iyi bilen Allah'tır ve bilmediğimiz şeylerin şerlerinden kendisine sığınılmaya en lâyık olan da O'dur.

Dikkat ediyor musunuz? Rabbimiz kitabının son bölümünde biz kullarını hasetle uyarmaktadır. Anlıyoruz ki Kur'an'ın tümünü yaşayan, Kur'an'da Allah'ın kendisinden istediği kulluğun tümünü icra eden Müslüman yine son olarak hasetle karşı karşıyadır, hasetle uyarılmaktadır. Yani Kur'an-ı Kerîm'i baştan sona anlayıp, iman edip Allah'ın her bir âyetinde istediklerini uygulayarak tatbik etmeye muvaffak olsa da bir Müslüman, Kur'an onu son olarak hasetle uyarır.

"Haset ettiği zaman hasidin şerrinden Allah'a sığınırım de."

Haset nedir acaba? Rabbimiz kitabının en sonunda bizi onunla uyardığına göre, Rasulullah efendimiz de hadislerinde ısrarla bizi ondan menettiğine göre acaba nedir haset?

Haset, dışımızdakinin taşıdığı sıfatların tümünün veya bir kısmının onda olmamasını, ondan alınmasını veya onda olmasını istemektir. İslâm, teslimiyet, din, kulluk, Müslümanlık, takva ve teslimiyet adına onda olan şeylerin onda olmamasını istemek, yahut da günah, isyan, ilhad adına onda olanların onda olmasını, onda devam etmesini istemektir haset. Yani Allah'ın sevdiği ne kadar güzel haslet varsa onların tümünün o kimseden alınmasını, Allah'ın sevmediği

ne kadar kötü sıfat varsa onların da onda devamını istemektir. Karşımızdakinin sahip olduğu güzel nîmetlerin zail olmasını, telef olmasını istemektir haset.

Meselâ eğer karşımızdaki zenginse, Allah kendisine bolca mal, mülk vermişse ve o kişi de malla ilişkisini Allah'ın istediği gibi a-yarlıyor, kazanacağı ve harcayacağı yerleri Allah'a soruyor, malını korkmadan Allah yolunda Allah kullarına harcamasını biliyorsa bunun ondan alınmasını istemek hasettir. Onun fakirleşmesini ve dolayısıyla bu tür hayırlı amellerden mahrum kalmasını istemek hasettir. Bunun tamamen zıddını istemek de hasettir. Nasıl? Meselâ eğer karşıdaki fakirse bu durumdan kurtulmamasını, sürekli onun fakr u zaruret içinde yaşamasını istemek de hasettir.

Tabi kardeşinde gördüğü bir nîmetin ondan alınıp mahrum bırakılmasını istemekle birlikte o nîmetin sadece kendisinin olmasını istemek de vardır. Bu gerçekten çok büyük bir hastalıktır ki bundan kurtulanların sayısı çok azdır. Zira insanlar genellikle herhangi bir hususta başkalarının kendisinden daha üstün bir konumda olmasını istemezler. Kendilerinin herkesten üstün olmasını isterler.

Veya meselâ bir mü'minin ilmi var, ahlâkı, güzel hitabeti var, tebliğ yapıyor, hizmet ediyor, cemaat oluşturuyor. İnsanların imdadına koşuyor, hasta ziyareti yapıyor, zamanının büyük bir kısmını Allah'ın dinine hizmete ayırıyor. Allah'ın dinine adam kazandırma kavgası veriyor. Cennete aboneler yapmaya koşuyor. İnsanların cehennem yollarına barikatlar koymaya çabalıyor. Bu uğurda malını ve canını fedâdan çekinmiyor. İşte bir Müslüman, kardeşinde var olan bu sıfatları, bu güzel özellikleri istemiyor, bu özelliklerin kendisinden alınmasını, bu sıfatlardan mahrum bırakılmasını istiyor. İşte bu hasettir. Veya karşısındaki muhatabında tamamen bunun zıddı varsa, meselâ cimrilik, korkaklık, miskinlik, dünyaya bağlılık, rahatına düşkünlük gibi Allah'ın sevmediği bir kısım sıfatlar, bir kısım özellikler varsa bunun devamını istemek, bu sıfatların kendisinde kalmasını istemek de hasettir.

Bu şekilde kıskançlık caiz değildir, haramdır. İşte bakın Rabbi-miz böylelerinin şerrinden kendisine sığınmamızı istiyor. Rasulullah efendimiz de pek çok hadislerinde bunu menederek, "Birbirinizi kıskanmayınız" buyurmaktadır. Müslüman kardeşini kıskanan bir Müslüman açıkça Allah'a ve Allah'ın takdirine itiraz ediyor, karşı geliyor demektir. Sanki nasıl oluyor da Allah ona verdiğini bana vermiyor? Nasıl oluyor da Allah beni onun elindekilerden mahrum bırakıyor? Ey Allah'ım! Nasıl oluyor da bana vermediklerini ona veriyorsun? diyerek Allah'ın takdirine isyan ediyor demektir ki, bir mü'mine yakışacak bir şey değildir bu. Bakın Allah'ın Resûlü bir hadislerinde şöyle buyurur:

“Hasetten kaçının. Çünkü ateşin odunu yakıp bitirdiği gibi haset de amel defterinizdeki iyiliklerinizi yiyip bitirir.”
(Ebu Dâvûd, K. Edep 4/380

Yine kıskançlıkta Cenab-ı Hakk’a hikmetsizlik izafesi söz konusudur. Bir mü’min kardeşine Allah tarafından verilenleri kıskanan kimsede kendisine verilmeyen şeylerin ona verilmesi sebebiyle Allah’ın hikmetsiz ve adâletsiz iş yaptığı ithamı vardır. O nîmetleri hak eden, onlara layık olan kendisine vermemekle ve onları hak etmeyen kimseye vermekle Allah’a cehalet iddiası yatmaktadır ki, kesinlikle haramdır bu.

Evet mü’min kardeşlerini kıskanan ve bu kıskançlığını gerek onlardaki güzel nîmetlerin onlardan alınıp telef olmasını istemek biçiminde, gerekse onlardan alınıp kendisine verilmesi şeklinde içinde taşıdığı bu kıskançlığı söz ve filleriyle ortaya koyan ve böylece kıskandığı kardeşine zarar veren kişi haram işlemektedir. Ama içinde Müslüman kardeşine karşı böyle bir kıskançlık taşımakla birlikte, bu kıskançlığı yenmeyi becerememekle birlikte bunu söz ve davranışlarıyla ortaya koymayan, yani bu içindeki kıskançlığın gereğini uygulamaya koymayan yani kıskandığı kimseye herhangi bir zarar vermeyen kimse ise günahkâr sayılmaz. Ama böyle bir Müslümana düşen elbette kendisini bu kıskançlıktan kurtarabilmek için çaba sarf etmektir. Allah ve Resûlünün sevmediği bu kötü huydan kurtulabilmek için kendisini sürekli hesaba çekmek zorundadır. Veya zaman zaman kıskandığı kişiye dua etmek sûretiyle, kıskandığı kişinin faziletlerini in-sanlar önünde zikrederek ona iyilik yapmaya çalışmalıdır.

Haset, kıskançlık yanında bir de gıpta vardır. Gıpta, hasetten farklıdır. Onda karşısındakinin elindeki beğenilen İslâmi özelliklerin yok olmasını, telef olmasını, onun elinden alınarak bunlardan mahrum bırakılmasını istemek yerine, bunlar onda kalsın, ama onun aynısının kendinde de olmasını, aynısının kendisine de verilmesini temenni vardır.

Bakın Allah’ın Resûlü buyuruyor ki:

“Birbirinize haset etmeyin. Çünkü haset, kıskançlık İslâm ümmetini, İslâm cemaatını tıraş eden, Müslümanları parça parça eden, birbirine düşman eden bir hastalıktır.”

İslâm cemaatını birbirine düşüren, onları bölüp parçalayan çok tehlikeli bir hastalıktır haset. Tarihte Kur’an’ın haber verdiği bazı haset örnekleri vardır ve her biri de çok büyük kayıplarla sonuçlanmıştır. Bunlardan birisi Mâide sûresinin 27-30. âyetlerinde haber verilen Hz. Âdem’in çocuklarından Kabil’in kardeşi Habil’i kıskanması sonucunda öldürmesi olayıdır. Bir başka olay da

Yusuf sûresinde anlatılır. Hz. Yakub'un oğulları kardeşleri Yusuf'u kıskanıp haset ederler. Sonra kardeşlerini kuyuya atarlar. Sonra başlarına nelerin geldiğini, bu kıskançlıklarının cezasını nasıl ödediklerini anlatır Rabbimiz. Yani insan kalbindeki haset duygusunun insana neleri yaptırdığını görebiliyor musunuz? Kardeş kardeşi öldürebiliyor, kardeş kardeşi kuyuya atabiliyor. Birisi kardeşine Allah tarafından verilmiş bir nîmeti çekemi-yordu. Allah kardeşinin kurbanını kabul etmiş, kendisininkini ihlâsla yapılmadığı için kabul etmemişti. Bunu kıskanarak kardeşini öldürüyordu. Ötekiler de kardeşlerine karşı babalarının sevgisini kıskanmışlar ve bu hasetleri kardeşlerini yok etmeye kadar götürmüştü onları. İşte haset budur. Bugün de bu yüzden Müslümanların kardeşlerini yemeye çalıştıklarına şâhit oluyoruz.

Eğer bir toplumun üyeleri birbirlerine haset etmeye başlarlarsa, Allah korusun topum ne kadar da güçlü olursa olsun o toplum parça parça olmak zorunda kalacaktır. İnsanlar arasındaki en güçlü bağlar bile çözülecektir. Onun içindir ki toplum halinde yaşamak zorunda olan bizlerden Allah'ın Resûlü hasede karşı çok dikkatli olmamızı ve birbirimize haset etmememizi tavsiye etmektedir.

Yine A'râf sûresinde anlatıldığına göre İblisi bile baştan çıkaran hasetti. Âdem (a.s)'a karşı kıskançlığı, hasedi onun rahmetten kovulmasına sebep oldu. Onun içindir ki yeryüzünde ilk işlenen günahın sebebi de hasettir, gök yüzünde ilk işlenen günahın sebebi de bu haset duygusudur. Öyleyse biz Müslümanların bu konuya çok dikkat etmemiz gerekmektedir.

Eğer içimizdeki bir haset duygusunu yenemeyerek bir Müslüman kardeşimize haset edecek olursak bile en azından onu içimizde saklayalım, içimizdeki bu duyguyu eyleme dönüştürmek üzere ne sözle, ne de amelle ona karşı bir zarar vermemeye çalışalım inşallah. Bakın Ahmet ibni Hanbel'in Müsned'inde şöyle bir rivâyet var: Enes Bin Mâlik (r.a) den rivâyet ediliyor. Diyor ki, "bir gün Rasulullah efendimizle birlikte otururken Allah'ın Resûlü, "Şimdi yanımıza cennet ehlinden birisi gelecektir" buyurdu. Ve az sonra ayakkabılarını sol elinde tutmuş, aldığı abdestten dolayı sakalından suların damladığı ensâr-dan bir adam çıkageldi. Ertesi gün Allah'ın Resûlü yine aynı sözü söyledi ve yine aynı adam geldi. Daha sonra Enes bin Mâlik efendimiz, ben bu adamın evine gittim. Üç gün bu zatın evinde misafir kalarak adamın amellerine muttali olmak istedim diyor. Hz. Enes devamla diyor ki, ben onun hayırdan başka bir şey söylediğini görmedim. Ama o zatın evinde üç gün kaldıktan sonra neredeyse onun amellerini küçümseyecek hale gelmiştim."

Yâni bu zatın hayatında normalin ötesinde fevkalade bir şey göremedim. Ve kendisine sordum: "Ey Allah'ın kulu, ben Rasulullah'ın senin hakkında üç defa cennetlik ifadesini kullandığını duydum. Ve üç gece senin evinde kalarak

senin amellerine muttali olmak istedim. Böylelikle sana uyayım istedim. Fakat ben senin öyle fazla bir amel işlediğini de görmedim. O zaman sen Rasulullah'ın bu müjdesine nasıl nail oldun?" dedim. O zât bana dedi ki: "Gördüğünden başka bir amelim yok, ama şu kadar var ki ben kalbimde Müslümanlardan herhangi birine karşı bir aldatma duygusu yahut da Allah'ın herhangi bir kimseye karşı verdiği nîmetten dolayı ona bir kıskançlık duygusu taşımıyorum. Hiçbir müslümana karşı bir kıskançlık duymuyorum." Bunun üzerine Abdullah ona şöyle dedi: "İşte seni bu mertebeye ulaştıran budur." Evet işte bu özellik sahibi bir Müslümana Rasulullah cennetlik müjdesi veriyordu.

(Ahmet)

Kur'an'ın beyanına göre bu hastalık ancak kitap ehline mahsus bir hastalıktır. Bu sadece kitap ehline yakışan bir hastalıktır. Bakın Rabbimiz Bakara sûresindeki bir ayetinde şöyle buyuruyor:

"Ehl-i Kitaptan pek çoğu gerçek kendilerine açıklandıktan sonra nefislerindeki haset sebebiyle sizi imandan sonra küfre çevirmek isterler."

(Bakara 109)

Yani bir taraftan yeni gelen bir kitapla, Allah'ın son elçisine gönderdiği son kitabıyla kendi kitaplarının hükmünün kaldırıldığı haberi kendilerine ulaştırıldığı için bunun üzüntüsü, öbür taraftan da Müslümanlara yeni bir kitap gönderilmesinin hasediyle yanıp tutuşan bu ehl-i kitap, imandan sonra sizin de kendileri gibi küfre düşmenizi isterler. İçleri Müslümanlara karşı hasetle doludur. Sizin dininizi, sizin kitabınızı, sizin yolunuzu, Rabbiniz tarafından size gönderilen nîmetleri çekememektedirler ve sizi dininizden uzaklaştırıp kendileri gibi dinsiz bir noktaya getirebilmek için ellerinden gelen her şeyi yapmaktadırlar. Zira adamların kendi dinlerine güvenleri, itimatları kalmamıştır. Şu anda Avrupalının yüzde doksanı ateisttir. Dine inanan insan bulmak gerçekten zordur bu ehl-i kitabın içinde. Adamlar yine Rabbimi-zin başka bir ayetinin beyanıyla kendilerinin kesin cehenneme gittiklerinin farkındadırlar. Kendilerinin kesin cehenneme ve Müslümanların da kesin cennete gittiklerinin şuurundadırlar. Onun için Müslümanlara karşı için için hasetle kuduruyorlar.

Diyorlar ki, "yahu biz cehenneme doğru giderken niye bu adamlar cennete gidiyorlar? Bizler cehenneme doğru giderken bu Müslümanların cennete gidişine izin vermemeliyiz. Buna asla göz yummamalıyız. Ne yapıp, yapıp bu Müslümanları cennet yolundan alıkoymalı ve onları kendi cehennemimize çekmeliyiz. Onları inançlarından koparıp bizim pis dünyamızın adamı yaparak cehenneme çağırmalıyız." Yani adamlar bozdukları dinleriyle, tahrif ettikleri kitaplarıyla, defterini dürüp hayattan dışladıkları peygamberleriyle, yaşadıkları İslâm dışı hayatlarıyla kendilerinin kesin cehenneme doğru gittiklerinin

farkındalar. Kesin biliyorlar ki bu hayat kendilerini cehenneme götürüyor. Kendilerinin cehenneme gidişlerini kesin bildikleri kadar Müslümanların da kesin cennete gittiklerinin bilincindeler. Kesin biliyorlar ki Müslümanlar da cennete gidiyorlar. Onun içindir ki Müslümanlara karşı için için hasetle, kinle, kıskançlıkla dolup taşmaktadırlar.

Ama dikkat ederseniz ne kadar da ters bir mantık kullanıyorlar değil mi? Ne diyorlar? Niye bu Müslümanlar cennete giderlerken biz cehenneme gidiyoruz? Niye göz yumalım buna? Buna asla razı olamayız. Bizim cehenneme gittiğimiz bir dünyada bu Müslümanların cennete gidişine asla razı olamayız. Ne yapıp yapıp bu Müslümanların da bizim gibi bir hayat yaşayarak bizim gibi cehenneme gitmesini sağlamalıyız. Ne kadar da bozuk bir anlayış değil mi? Halbuki adamlar böyle ters bir mantıkla hareket edeceklerine şöyle deyiverseler kurtulacaklar: Yahu biz ne yapıyoruz? Biz nasıl bir mantıkla hareket ediyoruz? Nasıl bir hayat yaşıyoruz? Bu adamlar müslümanca bir hayat yaşayarak cennete giderlerken biz niye cehenneme gidiyoruz? Bizim de onlar gibi, bizim de bozduğumuz kitabımızın orijinalinin dediği gibi, bizim de hayattan dışladığımız peygamberlerimizin tarif buyurduğu gibi müslümanca bir hayat yaşayarak cennete gitmemiz dururken niye cehenneme gidiyoruz? Bizler de bizim elçilerimizin gönderildiği kaynaktan gelen son peygamberin yoluna tabi olarak cennete gitmeliyiz deyiverseler haklarında çok hayırlı olacak ama adamlar böyle yola girivermiyorlar da hasetlerinden ne yaptıklarını, ne yapacaklarını bilemiyorlar. Allah bizleri, bu ümmeti bu en büyük hasitlerin şerlerinden de korusun inşallah. Rabbimiz burada bizden onların şerlerinden de kendisine sığınmamızı öğütlüyor.

Tek bir yerde hasedin yapılacağını anlatıyor peygamberimiz. İbni Mes'ud'un rivâyetinde bakın Allah'ın Resûlü efendimiz şöyle buyurur: "Haset ancak iki özellik sahibine yapılır. Birincisi Allah tarafından kendisine ilim verilip, onunla amel eden ve onu Allah kullarına ulaştıran, o ilmi ona muhtaç insanlara öğreten kişiye, ikincisi de Allah'ın kendisine bolca mal verdiği, Allah tarafından kendisine lütfedilen bu malı Allah yolunda harcayan kişiye. İşte bu iki kişiye haset edilir." Başka yerlerden öğrendiğimize göre adâletle hükmeden hakime, kari-i Kur'an'a, yani anlamak ve amel etmek üzere Kur'an okuyan kişiye ve de cihad eden mücahide, namaz kılana, oruç tutana gıpta edilecektir.

Felâk sûresinden öğrendiğimiz gibi tüm bunların şerlerinden Allah'a sığınacağız. Elhamdülillah ki bildiğimiz bilmediğimiz, farkında olduğumuz olmadığımız tüm düşmanlarımızdan kendisine sığınmamızı bize gösteren ve her şeyden bizi koruyabilecek güçte bir Rabbi-miz var. Bize gönderdiği Kitabıyla sığınma yasalarını gösteren, Kitabını tanıdıkça düşmanlarımızı ve onlardan gelebilecek her türlü felâketleri önceden haber veren bir Rabbimiz var. Kitabını

tanıyanların, Kitabıyla hareket edenlerin, Kitabıyla beraber olanların her an her türlü tehlikeden korunabileceği bir Rabbimiz var.

Bu sûreyi de bitirdik. Rabbim gereği gibi iman edip amel eden kullarından eylesin. Velhamdü lillahi Rabbi'l âlemîn.